

Sygn. akt II CSK 302/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku T. B. i D. D.

przy uczestnictwie E. R.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy T. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powołanie się na okoliczność istnienia zagadnienia prawnego wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Zagadnienie prawne jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście nim jest i czy jest na tyle istotne, aby skarga kasacyjna została rozpoznana przez ten Sąd.

Skarżący twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 214 § 1 k.c. sprowadzające się do pytania, czy sąd może odstąpić od przyznania gospodarstwa współwłaścicielowi, który jako jedyny spełnia przesłankę prowadzenia oraz stałej pracy w tym gospodarstwie. Trzeba jednak zauważyć, że kwestia powyższa została już w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sposób wszechstronny wyjaśniona (por. oprócz zapadłego w niniejszej sprawie postanowienia z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 738/11, niepubl., także postanowienia: z dnia 6 maja 1999 r., II CKN 313/98, niepubl., z dnia 13 grudnia 2001 r., IV CKN

550/00, niepubl., z dnia 17 października 2000 r., I CKN 832/98, niepubl., z dnia 20 lutego 2003 r., II CKN 1138/00, niepubl.).

Skarżący jednocześnie wskazał, odwołując się do podstaw skargi, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. postanowienie z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.), co jednakże nie zwalnia strony z przeprowadzenia wywodu w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo powołanie się na podstawę skargi w postaci naruszenia przepisów prawa materialnego nie jest wystarczające do spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Zarazem Sąd Najwyższy oddalił - złożony w odpowiedzi na skargę kasacyjną - wniosek uczestniczki postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, albowiem uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające odejście od zasady ustanowionej w art. 520 § 1 w związku z art. 391 i 393²¹ k.p.c.